

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év április hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt ***az I. r. vádlott és társai*** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 13.B.1368/2009/41. számú ítéletét az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlottak tekintetében az alábbiak szerint ***változtatja meg:***

A vádlottakra kiszabott fegyházbüntetés tartamát 5 (öt) - 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) - 5 (öt) évre enyhíti.

A büntetéseket halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből mellőzi a 2010. január 27. érdemi tárgyaláskénti feltüntetést.

Az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott tekintetében egyebekben helybenhagyja.

A vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban összesen 23.400 (huszonháromezer-négyszáz) forint bűnügyi költség merült fel, amelyet az állam visel.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2010. április 7. napján kelt 13.B.1368/2009/41. számú ítéletével rablás büntetében (Btk. 321.§ (1), (4) bekezdés b) pont) mint társtettést és testi sértés büntetékének kísérletében (Btk. 170.§ (1), (2) bekezdés) mint társtettést mondta ki bűnösnek az I.r, a II.r. és a III.r. vádlottat.

Ezért az I.r. vádlottat 8 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra, a II.r. és a III.r. vádlottat 7 év 6 hónap-7 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 8-8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I., II. és III.r. vádlottak, valamint védőik enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.890/2009/7. számú átiratával - bejelentve, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni - az ítélet személyi részének a II. és III.r. vádlottak tekintetében az elítéléseikre vonatkozó adatokkal történő kiegészítését, a bűnösségi körülmények aszerinti korrekcióját, hogy a más eljárás hatálya alatt állás a II.r. vádlottnál súlyosít, ezt az I.r. vádlott esetében mellőzni szükséges, további súlyosító körülmény valamennyi vádlottnál az útonálló jellegű elkövetés és I.r. vádlott esetében a kezdeményező szerep, a munkaköre ellátása során tudomására jutott információ felhasználásának értékelését, összességében mindhárom vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen az I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Utalva arra is, hogy az okozott kár nem tisztázott, a elsőfokú bíróság pedig nem vette figyelembe az I.r. vádlott büntetlen előéletét és azt, hogy nem állt büntetőeljárás hatálya alatt, a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

Az I.r. vádlott felszólalásában előadta, hogy élettársi kapcsolatban él és 2009 évben kiskorú gyermeke született. Arra hivatkozott, hogy 2007-ben megszűnt a munkahelye, ezért a város 1-be jött. Élettársa szülei kölcsönt vettek fel, amit nem tudtak visszafizetni, ezért az uzsorások megfenyegették őket, ami miatt feljelentést is tett, de az eljárást bizonyíték hiányában megszüntették. A rablásból neki jutott 600.000 Ft-ból kifizették az uzsorásokat.

A II.r. vádlott védője - annak hangsúlyozása mellett, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta az okozott kár összegénél, ezért kérte szakértő kirendelését is - és nem vette kellő súllyal figyelembe a beismerést és az időmúlást, a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A II.r. vádlott az írásbeli beadványában írtakkal egyezően arra hivatkozott, hogy a kárnál nem lehetne figyelembe venni a jegyeket, mert azok értéket nem képviselnek. Kifogásolta egyúttal, hogy kezdetben a kár lényegesen kevesebb volt, ami fokozatosan nőtt. A sértettnek pedig horzsolásos sérülései voltak, mégis súlyos testi sértés kísérlete lett a minősítés.

A III.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Csatlakozott védőtársainak az okozott kárral kapcsolatban kifejtett álláspontjához, majd a

beismerésre és a vádlottnak a cselekményben játszott csekély szerepére tekintettel a büntetés enyhítését indítványozta.

A III.r. vádlott bűnösnek vallotta magát, nem értett egyet a súlyos testi sértés kísérletének minősítésével azzal, hogy ő soha nem követett el erőszakos bűncselekményt.

Az utolsó szó jogán tett felszólalásában az I.r. vádlott megbánásának adott hangot.

A II.r. és a III.r. vádlottak szintén megbánásukat hangsúlyozták és bocsánatot kértek a sértettől. Valamennyien büntetésük enyhítését kérték.

A bejelentett fellebbezések alaposak.

Az ítélőtábla a bejelentett fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Törvényesen utasította el a II.r. vádlott védőjének az elmeorvos-szakértői vélemény beszerzésére vonatkozó, valamint az I. és II.r. vádlott védőjének a kárérték megállapítására szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát.

Az elsőfokú bíróság e körben tett okfejtésével az ítélőtábla is egyetértett azzal a kiegészítéssel, hogy az eltulajdonított jegyek és bérletek hiányában a szakértő kirendelése nem indokolt, Bt. 1. rovancsolást követően készítette el a jegyek, bérletek, kártyák összesítését és jelölte meg a kár összegét.

Az elsőfokú bíróság a megfelelő körben, kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. A rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont következtetést.

Az ennek eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

A tényállás azonban személyi részében kiegészítésre és helyesbítésre szorul.

Az ítélőtábla az I.r. vádlott előadása, valamint a II.r. és a III.r. vádlott erkölcsi bizonyítványa alapján a tényállás személyi részét a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára tekintettel az alábbiakkal helyesbíti és egészíti ki:

Az I.r. vádlott élettársi kapcsolatban él, 2009 évben kiskorú gyermeke született.

A II.r. vádlottat a Miskolci Városi Bíróság a 2011. október 2. napján jogerős 11.Fk.1446/2001. számú ítéletével a 2000. november 16-án társtettesként elkövetett lopás bűntette miatt 8 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte és elrendelte pártfogó felügyeletét. A próbaidő eredményesen eltelt.

Az Ózdi Városi Bíróság a 2008. szeptember 30. napján jogerős 10.Bk.171/2008/2. számú határozatával a 2008. szeptember 30-án társtettesként elkövetett lopás vétsége miatt 18.000 Ft pénzbüntetésre ítélte, amit szabadságvesztésre változtattak át.

A III.r. vádlottat 2006-ban egy alkalommal, 2007-ben három alkalommal ítélték el különböző bűncselekmények (jogtalan elsajátítás vétsége, orgazdaság vétsége, kábítószerrel visszaélés vétsége, számvitel rendjének megsértése vétsége) miatt pénzbüntetésre. Az utolsó két pénzbüntetést szabadságvesztésre változtatták át.

A fenti helyesbítéssel és kiegészítésekkel a megállapított tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett.

Iratszerűen és részletesen ismertette mindazokat a bizonyítékokat, amelyeket a tényállás megállapításánál figyelembe vett.

A vádlottak az elkövetett cselekmény lényegi elemeit illetően beismerő vallomást tettek. Azonban saját szerepük tekintetében többször változtatták vallomásukat az eljárás során, igyekeztek saját felelősségüket csökkenteni. Nehéz anyagi helyzetükre, az I.r. vádlottnál a családját érő kényszer-fenyegetésre hivatkozás emberileg érthető, de büntetőjogi szempontból nem értékelhető, nem zárja ki büntetőjogi felelősségüket.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sértett táskájának, a benne levő pénz megszerzésének ötlete az I.r. vádlottól származott, aki a BKV-nál dolgozott, ismerte a sértettet, tudta azt is, hogy a metróállomásokon felállított árusítóhelyeken mikor és hogyan történik a bérletek, jegyek és a készpénz összegyűjtése, az ezt végző személy milyen útvonalon közlekedik.

A vádlottak vallomása alapján kétséget kizáróan megállapítható az is, hogy azzal a szándékkal követték a sértettet, hogy a táskáját megszerzik és őt a metróállomás aluljárójában utolérve meg is támadták.

Abban azonban ellentmondásos volt a nyilatkozatuk, hogy a sértettet mindhárman vagy csak ketten támadták-e meg, illetve melyikük, hogyan bántalmazta.

Azt, hogy a sértettet hárman bántalmazták, rugdosták egyértelműen igazolta tanú 1. és tanú 2. ténytanúk vallomása. Nyilatkozataikban mindvégig következetesen számoltak be az általuk észleltekről. Maga a sértett is arról tett vallomást, hogy leütését követően több személy bántalmazta.

Mindezek alapján pedig törvényesen vont következtetést arra az elsőfokú bíróság, hogy a sértettet mindhárom vádlott megrúgta, mégpedig a nála levő értékek megszerzése céljából.

A megalapozottan megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és nem tévedett a cselekmények jogi minősítése tekintetében, így akkor sem, amikor a rablás mellett a testi sértés büntetnének kísérletét is megállapította. Az állandó bírói gyakorlat a fejre irányuló, több elkövetőtől származó közepes erejű rúgásokat súlyos testi sértés büntetése kísérletének minősíti akkor is, ha a sérülések ténylegesen nyolc napon belül gyógyulóak.

Az elsőfokú bíróság megfelelő jogi indokát adta mindkét cselekmény minősítésének, okfejtésével az ítéletábra is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket részben sorolta fel helyesen, azok hiányosak és pontatlanok.

Mellőzte az ítéletábra a súlyosító körülmények köréből az I.r. vádlott vonatkozásában a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést, mert ez a súlyosító körülmény, miként azt a kiegészített tényállás tartalmazza, a II.r. vádlott tekintetében helytálló, nála súlyosítóként értékelendő.

További súlyosító körülmény az I.r. vádlottnál kezdeményező szerepe és az, hogy a munkaköréből adódó információt felhasználva követte el a cselekményt.

Ugyanakkor további enyhítő körülményként értékelte az I.r. vádlottnál büntetlen előéletét, mindhárom vádlottnál a kár kis részének megtérültét, megbánásukat, az időmúlást és azt, hogy az elkövetési érték az alsó határhoz közelít.

A részben ekként megváltozott bűnösségi körülményekre tekintettel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott főbüntetések tartama eltúlzottan súlyos, mert a kezdetektől beismert, megbánást tanúsító vallomásnak nagyobb nyomatékot kell adni.

Ezért az ítéletábra a főbüntetések tartamát a Btk. 2.§-ának alkalmazásával valamennyi vádlott tekintetében enyhítette olyan mértékben, hogy az igazodjon a cselekmények tárgyi súlyához, a vádlottak bűnösségi fokához, a büntetés kiszabása körében irányadó egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez és megfelelően a belső arányosság követelményeinek is. A büntetlen előéletű, de kezdeményező szerepű I.r. vádlott és a büntetett előéletű, de hozzá csatlakozó II. és III. r. vádlottak

büntetése a belső arányosság követelményeinek is megfelelő, egymást kiegyenlítő kell, hogy legyen.

Az ekként meghatározott tartamú főbüntetések és a tartamban a főbüntetéshez igazodó mellékbüntetések szükségesek, egyúttal elegendők ahhoz, hogy a vádlottakkal szemben az egyéni és általános megelőzés követelményeit elérjék, érvényre juttassák.

Az elsőfokú bíróság indokolásában halmazati büntetést szabott ki, azt azonban elmulasztotta a rendelkező részben feltüntetni, ezt az ítéletábla pótolta.

Az elsőfokú bíróság a végrehajtási fokozatot helyesen határozta meg, indokolásában azonban nem rendelkezett a feltételes szabadságról. Ezt az ítéletábla akként pótolta, hogy a vádlottak büntetésük négyötöd részének letöltése után a Btk. 47.§ (2) bekezdés I. fordulata alapján feltételes szabadságra bocsáthatók.

Az elsőfokú bíróság az ítélet bevezető részében érdemi tárgyalásként tüntette fel 2010. január 27. napját is, holott e napon érdemi tárgyalást nem tartott. Ezért ennek feltüntetését az ítéletábla mellőzte.

Az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott tekintetében a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99.§ (1) bekezdés alapján a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította.

A vádlottak védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védők látták el. Az ennek folytán felmerült bűnügyi költség összegét az ítéletábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és mivel a védelmi fellebbezések eredményre vezettek, a Be. 381.§ (2) bekezdés alapján akként rendelkezett, hogy ezen bűnügyi költséget az állam viseli.

Budapest, 2011. év április hó 29. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

. Magócsi István sk.

bíró

A Fővárosi Bíróság 13.B.1368/2009/41. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.201/2010/11. számú ítéletében írt változtatással az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak vonatkozásában 2011. április hó 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. év április hó 29. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
Tisztviselő